

MAFINKA HÍRADÓ

2025. DECEMBER

„Ma megszületett a Megváltó
nektek.”

(Lukács 2, 11 a)

2	Lectori salutem
3	„Maga az Isten jön el, hogy szabadulást hozzon nektek.”
4	Beszámoló a lelki napról
6	Aki titeket befogad, engem fogad be
9	Karácsonyra hangolódva Beszélgetés Szili András atyával
11	A betlehemállítás eredete
12	Régi betlehemesek emlékei
14	Hogy tanít Istenről a család?
15	Imádság a Szent Családhoz
16	Mese: Szent Család ünnepén
18	Családi adventi mese Könyvajánló
19	Kézműves sarok: Karácsonyi betlehem

A fényképeket készítette: M. Enikő, V. Heni, B.Szandra
Grafikai tervezés: V. Heni

Lectori salutem

Kedves finnországi magyar katolikusok, kedves Olvasóink!

A végéhez közeledik a Ferenc pápa által meghirdetett jubileumi szentév, január 6-án bezárják a szentévi kapukat, melyeket január 5-én nyitottak meg. A „Remény szent éve” Ferenc pápa szándéka szerint lelki zárándokút volt, melynek végigjárásához segítséget is kínált számukra. Úgy vezetett minket végig ezen a különleges éven – melyhez fogható legközelebb 2050-ben lesz –, hogy minden hónapra néhány témát ajánlott a figyelmünkbe. Az ezeken való elgondolkodás, az abból fakadó jócselekedetek és fohászok biztos, hogy közelebb vittek minket Istenhez, megszilárdították és elmélyítették a vele való kapcsolatunkat.

De végéhez közeledik a 2025-ös naptári év is, melyben tízszer ünnepeltük együtt magyarul a szentmisét itt, Helsinkiben! Ezen kívül háromszor vehettünk részt magyar nyelvű lelki napon és keresztény női találkozón, kézműves foglalkozást, elsőáldozói előkészítést és lelkes foglalkozásokat tartottunk a hozzánk tartozó gyerekeknek, ifjúsági estet szerveztünk a fiataljainknak, ötször voltunk együtt kirándulni. Készítettünk együtt adventi koszorút, szerveztünk keresztutat és karizmatikus dicsőítő esteket. Közösségünk jó szándékát, kezdeményezőkézségét és elszántságát gazdagon megjutalmazta a jó Isten: neki adunk hálát a magyar gyerekek elsőáldozásáért és a szeptemberi keresztelőért is! Mindkét esemény csodaszép ajándék volt nem csak az érintett családok, hanem minden finnországi magyar katolikus számára!

És ha ezen a helyen, a Mafinka Híradóban vonunk mérleget a mögöttünk hagyott esztendőről, akkor természetes, hogy megköszönjük a 2025-ben megjelent tíz lapszámot is!

Egy újság mindig a gondolatcsere fóruma, de ez különleges módon is igaz a mi kis lapunkra. Egy-egy szám előkészítése mindig apropó a veletek – minél többekkel! – folytatott beszélgetésre, ami után napokig gondolkodom az elhangzottakon. Aztán pár nap múlva kiderül, hogy a megkérdezett szakértőben, interjúalanyban ugyanúgy tovább hullámszik a beszélgetés. Újságunk tehát betölti funkcióját, mert témává emeli és tudatosítja azt, ami egyébként talán csak motoszkálna a szívünk és a tudatunk mélyén, amiről hétköznapi találkozásaink alkalmával legfeljebb egy-egy mondatot ejtünk. Beszélgetni kezdünk Istenről, útkereséseinkről, őszintén megnyílunk egymásnak – ez óriási kincs!

És mi minden szépség, gazdagság rejtőzik bennetek! Nem lehet mindazt megjelentetni, ami egy-egy beszélgetés alkalmával elhangzik. De az újság apropóján folytatott beszélgetések után napokig csodálkozom magamban: milyen mély hittel élnek egyesek, milyen tiszta, őszinte Istenkeresés vezérel másokat.

Abban, hogy a 2025-ös év szép volt számunkra, szerepetek volt nektek is, akik hónapról hónapra összegyűltök a magyar miséken. Ezért hát nektek is köszönjük ezt az évet, és persze Istennek benneteket!

Áldott ünnepeket! ■ M.E.

„Maga az Isten jön el, hogy szabadulást hozzon nektek.”

A szentévben december hónapban a rabok és fogvatartottak jubileumát tartjuk. A jubileum nem csupán ünnep, hanem meghívás: arra hív, hogy újra felfedezzük Isten szabadító szeretetét, különösen azok számára, akik valamilyen rabságban élnek. A **Rabok és fogvatartottak jubileuma** különösen érzékeny és aktuális téma, mert a rabság nem csak a börtönfalak között létezik.

A prófétai ígéret – „Maga az Isten jön el, hogy szabadulást hozzon nektek” (Izajás 35, 4 b) – nemcsak a múltban szólt, hanem ma is élő valóság. Isten nem marad távol, hanem belép az emberi szenvedésbe, és ott hoz gyógyulást, ahol a legnagyobb a törés. Ez a szabadítás nem mindig látványos, de mindig mély és átalakító.

Ma a rabság új arcai között ott van az emberkereskedelem, a kényszermunka, a szexuális kizsákmányolás, a függőségek, a mentális és lelki elnyomás. Ezek a formák sokszor láthatatlanok, mégis sokakat érintenek. Az egyház küldetése ma is az, hogy megszólítsa, felemelje és felszabadítsa azokat, akik ezekben a helyzetekben élnek.

A keresztény szeretet nem elmélet, hanem testet öltő valóság. Amikor a szeretet konkrét cselekedettké válik – látogatás, meghallgatás, segítségnyújtás, közbenjárás –, akkor felszabadító erővé válik. Ez a szeretet képes áttörni a falakat, legyenek azok börtöncellák vagy a szívünkben emelt korlátok.

A jubileum tehát nemcsak a rabokért van, hanem értünk is, akik néha saját félelmeink, múltunk, bűneink vagy társadalmi elvárások foglyai vagyunk. Isten ma is eljön, hogy szabadulást hozzon – és arra hív, hogy mi is legyünk a szeretet eszközei, a felszabadítás munkatársai.

■ B.A.

Beszámoló a lelki napról

A lelki napokkal kicsit úgy vagyunk, mint a kisgyerekek a karácsonnyal: alig ér véget az egyik, elkezdjük várni a következőt. Így már májusban megfogalmazódott bennünk, hogy szükségünk van egy őszi alkalomra is, ami hosszas és gondos előkészítés után november 15-én a Szűz Mária Plébánia közösségi termében valósult meg. A lelki nap a már jól bevált forgatókönyv szerint zajlott: délre érkezünk, hogy kedélyesen elbeszélgetve együtt ebédelhessünk. Vámosi Petinek ismét hálás köszönet — nemcsak azért, hogy a gulyásleveshez biztosította az őzhúst, hanem azért is, hogy hajnali kettőig virrasztott a gulyás mellett. A közösséghez tartozó fiatalok tartottak foglalkozást a kicsiknek, hogy a szülők zavartalanul figyelhessenek az előadásra. A közös barkácsolás után a gyerekek olyan boldogok voltak, hogy méltó és igazságos, hogy név szerint is köszönetet mondjunk Grétának, Hajnalnak és Lucának!

Nagy örömünkre a húsz fős hallgatóság negyedét fiatalok tették ki! Egy lelki előadást hallgatva a fókusz nyilván nem a közönségen van, de mégiscsak ki kell emelnünk, hogy a tizenkét éves Rasse milyen fegyelmezetten és micsoda figyelemmel vett részt a felnőtt közönségnek szóló programon.

Erre a napra Szili András, békásmegyer-ófalui plébános érkezett hozzánk. Az egyesület csak annyit kért tőle, hogy az életszentségről beszéljen, a téma megközelítését, feldolgozását rá bíztuk.

Az előadó ökumenikus felütéssel kezdett: elmondta, hogy mennyi értéket lehet tanulni a jóra törekvő más felekezetűektől. Aztán elmesélte, hogy katolikusként, sőt egykori ferences diákként mi mindent tanult a hitről a református gimnáziumban, ahol hozzánk, finnországi magyar katolikusokhoz hasonlóan felekezeti kisebbséget alkotott. A kisebbségi helyzetben pedig megkérdőjeleződött, de legalábbis magyarázatra szorult sok minden, ami korábbi katolikus közegében evidencia volt. Ha meg akarta válaszolni a református, baptista, szabad keresztény osztálytársai kérdését, akkor kénytelen volt alaposan tanulmányozni a saját ka-

tolikus hitét. A vitaszellem sarkallta arra, hogy katolikus ifjúsági csoportba járjon — mindennek váratlan gyümölcse lett a papi hivatás.

Mielőtt rátért volna az életszentség témájára, előbb tisztázott néhány rokon fogalmat. Így például azt, hogy mindazok, akik eljutottak az üdvösségre, szentek — őket ünnepeljük mindenszentekkor. Nincs lehetőség arra, hogy mindegyikük életét olyan részletességgel dokumentálják, hogy szentté avatási eljárást lehessen értük indítani, de éppúgy az Isten országában vannak, mint a kanonizált szentek. A boldoggá és a szentté avatottak között az a különbség, hogy valakit a helyi egyházban vagy az egyetemes egyházban tekintenek-e példaképnek. Érdekes kitekintés volt, hogy a magyar szentek közül kettőről emlékezik meg a spanyol misekönyv: Szent Istvánról és Szent Erzsébetről, akinek életútját a novemberi újságban olvashattatok. Arra, hogy a kanonizált szenteket országhatárokon átívelő tisztelet övezi, különös példa, hogy Popiełuszko atyáról, a szavát a kommunista diktatúra ellen felemelő mártír sorsú lengyel papról az előadó Peruban (!) hallott először. A vietnámi vértanúk magyarországi emléknapijára pedig azt jegyezte meg Szili atya, hogy emlékezetük a hősiek hitvallásuk miatt maradt fenn, amiből mi is, ma is erőt meríthetünk.

Rátérve az életszentségre elmondta, hogy az nem a kanonizált szentek ügye, ezért nem szabad hozzá úgy viszonyulnunk, hogy „fogjátok meg és vigyétek”. Mindannyiunknak személyes meghívásunk van az életszentségre, ami valójában abban áll, hogy igent mondunk Isten akaratára. Valószínűleg mindannyian találkoztunk már szenttel: akár egy olyan nagymama vagy házastársunk személyében, aki nem vág vissza a vitákban, nem gyávaságból vagy eszköztelenségből, hanem mert irgalmas, világias szemmel talán naivnak tűnik, mert ahhoz tartja magát, hogy „tartsd oda a másik arcod”.

Az előadó többször visszatért arra, hogy a szent nem a halálakor válik szentté, hanem akkor, amikor szentül, az életszentség útján járva él. Ő maga is találkozott ilyen emberekkel: példá-

ul egy fiatalon elhunyt paptársa személyében, aki súlyos betegségétől meggyötörve is derűt árasztott maga körül, és bátorította a többieket. Vagy egy baráti család nagybeteg kislányának személyében, aki bár tisztában volt az állapotaival, mégis derűt sugárzott, és felragyogtatta hitét, a szenvedő gyermekkel való találkozástól tartó papra is. Isten vele volt. Az ilyen emberek szentségét a sensum fidei, a hitérzék azonnal és csalthatatlannal érzékeli.

Az előadás második része a Hegyi beszéd felolvasásával kezdődött. Ezen a szövegen meg sem hökkenünk, annyira hozzászoktunk már az értelmezéséhez. Pedig a javunkra válik, ha újra rácsodálkozunk, hogy Jézus a nehézségekkel küszködőket, a szenvedőket mondja boldognak. Az előadó szerint a nyolc boldogság azt mutatja meg, hogy Isten milyen helyzetekben léphet be az életünkbe. Ez egyben önvizsgálati kérdés elé is állít minket: a nehézségek idején én hogyan engedem be az életembe Istent? Az életszentség bármikor elkezdhető egy Isten felé fordulással. Amikor befogadjuk, akkor Isten személyesen tud megszentelni bennünket. Két olyan szentet ajánlott figyelmünkbe Szili atya, akik nem mindig jártak a szentség útján. Szent Pál és a jobb lator, akiről maga Jézus mondta ki, hogy üdvözlül, őszinte megtérésük után példaképpé váltak számunkra.

A szentmise alapításáról szólva egészen elképesztő észrevételt tett az előadó: Jézus nem azt mondta, hogy „Így emlékezzetek az én cselekedetemre!” hanem — ahogy az minden egyes szentmisében elhangzik: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” A szentmise hitéletünk forrása, amit sokszor azok értenek meg legmélyebben és tanítanak leghitelesebben, akiknek komoly áldozatot kell hozniuk azért, hogy hozzájussanak. Mint például az a fiatal Juan Pablo, aki Győrből vonatozott fel minden vasárnap a budapesti spanyol nyelvű misére. Az ő áldozatvállalása egyben az anyanyelvű imádság jelentőségére is felhívja a figyel-

met.

S hogy „érdemes-e” misére menni akkor, amikor az ember semmi emelkedettséget nem érez magában? Nyilván az a legjobb, ha örömmel és szeretetből megyünk, de ha a kötelességteljesítés visz minket oda, abból is áldás fakad. Így ugyanis esélyt adunk Istennek és magunknak is, hogy akár egyetlen mondat megérintse a szívünket. Ha valaki akár csak azért megy templomba, mert hiányzik neki a liturgikus zene — Isten még ezt is a javára tudja fordítani.

A templom a mise mellett a közösséget is jelenti, amire több okból is nagy szükségünk van. Az ember nem jön rá minden igazságra, szükség van a többiek tanítására. De ugyanilyen fontos a támogatás: látni, hogy a másik hogy éli meg a hitét, vagy hogy küzd érte. A kis közösség külön ajándéka, hogy a nehézségeinket is megoszthatjuk egymással.

Végezetül egy fordítási kérdésre hívta fel a figyelmet az előadó: a keresztényeket más nyelveken Krisztuskövetőnek hívják. Ennek analógiájára az életszentség valójában nem más mint krisztusi élet. Ha ezen az úton akarunk járni, akkor rendszeresen térjünk vissza ahhoz a kérdéshez: „Mit tenne Jézus az én helyemben?” Ha feladataink és döntéseink előtt így imádkozunk, a helyes úton maradunk. Ámen.

■ M.E.

„Aki titeket befogad, engem fogad be”

Abban, hogy a magyar katolikusok közössége ilyen szépen működik, sőt növekszik, komoly szerepe van azoknak a családanyáknak, akik vendégül látják a hozzánk érkező, nálunk szolgálatot teljesítő papokat. A bibliai asszonyok juthatnak róluk eszünkbe: „Johanna, Heródes intézőjének, Kuzának a felesége, Zsuzsanna és még sokan mások, akik vagyonukból gondoskodtak róla” (Lk 8,3). A vendéglátás jelentette feladatok vállalásából biztosan sok áldás fakad családjaik számára, hiszen „aki titeket hallgat, engem hallgat” (Lk 10,16) és „ha betértek egy házba (...) rászáll a ti békességetek” (Lk 10,5-6). Ugyanakkor mivel egy papra még Finnországban is csaknem ezer hívő jut, csak keveseknek alakul ki személyes kapcsolata papokkal, akik ezért gyakran még a gyakorló katolikusok számára is távolinak, akár idegennek tűnhetnek. A szakadékok áthidalásának, a sztereotípiák lebontásának szándékával kértük fel a papokat vendégül látó asszonyokat, hogy osszák meg velünk a különleges vendégek fogadása során szerzett tapasztalataikat. A megszólalók között van, aki lelkescsaládból származik és olyan is, aki a vendéglátás során került először baráti kapcsolatba pappal. Ami a beszámolókból közös, hogy az emberi közelség micsoda gazdagodást jelentett a vendéglátók és a vendégek számára egyaránt. És az is megvilágosodik, hogy mi mit tudunk tenni a papi hivatásokért: hiszen az udvariasságot messze meghaladó vendégszeretet, a hívek őszinte barátsága tulajdonképpen egyfajta hivatásgondozás.

„Az első magyar szentmisét 28 éve szerveztük meg. Örömkre Bárány Béla atya elfogadta kedves meghívásunkat és szerény vendéglátási lehetőségeinket is (akkoriban diáklakásban laktunk, 42 nm-en Otaniemiben, és a lányunk is csak féléves volt). Mégis nagy öröm volt ez mindnyájunknak. Béla atya többször visszatért, akkor is, amikor már három gyerekkel 75 nm-es diáklakásban éltünk. A lakás mérete sosem volt kizáró ok a meghívásra, befogadásra. Mivel Béla atyát gimnazista korunk óta ismertük, és egyike volt a minket eskető papoknak, így ez számára nem okozott gondot. Jött szolgálni (misézni és Bibliaórát tartani az itteni híveknek),

és hogy együtt legyen velünk.

Nálunk otthon sok pap megfordult. Hozzá voltam szokva ahhoz, hogy időnként papok jönnek ebédelni, vacsorázni hozzánk, és a szüleim a hitről beszélgetnek velük. Azóta mi is több papot vendégül láttunk otthonunkban; voltak, akik nálunk szálltak meg, de voltak, akiket vacsorára és/vagy ebédre hívtunk meg, mert máshol laktak (szállodában vagy rendházban). Sok munkával, áldozattal jár, de rengeteg gyümölcs van egy-egy ilyen vendégvárásnak, befogadásnak. Kicsit olyan érzés, mintha Jézus jönne el hozzánk. Mi odagubbasztunk Jézus lábához, ahogy azt Mária tette, és hallgatjuk. Azt is megtanultam, hogy ne legyek csak Márta, és nem kell annyit sűrögni-forogni a konyhában. Nincsenek a papoknak olyan elvárásai, mint amiket mi támasztunk magunk felé. Jobb leülni és együtt lenni a többiekkel. Nagy örömmel beszélgetünk hitről, megtérésről, tanúságtételek hangzanak el. Legnagyobb élményeim közé tartoznak a közös esti imák, a közbenjáró imaszolgálatok például a karizmatikus imaesten vagy akár nálunk odahaza. Jó életvezetést kaphatok ilyenkor, mert van rá idő, és lehetőségem van segítséget kérni a lelki, hitbeli életem továbbviteléhez is. Jó megtapasztalni, hogy amit hallottam, láttam valakiről, az nem csak szóbeszéd, hanem valóság. Hiteles, életszentségre törekvő papokkal találkoztam és ismer-

tem meg közvetlen közről. Egyszer az egyik atyának séta közben nekiment egy finn ember. Ő nagyon meglepődött, majd megfordult és megáldotta.”

„Nagyon nagy élmény volt! István atya kétszer járt nálunk, családi barátként fogadtuk, hiszen édesanyám évek óta jár hozzá Bibliakörre, és évek óta hozzá jár gyónni. Hihetetlenül tudott bánni a gyerekekkel: együtt ültek a kanapén és István atya telefonjáról együtt nézték a Tom és Jerryt. Nem volt különösebb tanítás, István atya előre mondta, hogy ő a gyerekekkel játszani szokott. A kapcsolat megmaradt: amikor nyáron Pécsett jártunk, elmentünk meglátogatni a plébániáján, ahol a titkos zugokat is megmutatta nekünk. Így pl. láthattuk a nyári időszakban takaróval leborított Betlehemet. Aztán elmentünk együtt fagyizni.

Számomra nem idegen, hogy a papokkal meghitt közelségbe kerüljek, mert ehhez gyerekkoromtól fogva hozzá voltam szokva. Édesanyám egyik nagybátyja Aparhanton volt plébános, őt rendszeresen látogattuk. Mindig lelkesen mentünk hozzá piskótatekercset enni. És az idősebbik nővéremtől is azt láttam, hogy közeli barátságban vannak papokkal, ő azt mondta, hogy megpróbálnak családot formálni köréjük. Mi azzal a pappal kerültünk baráti viszonyba, aki az esküvőnkre készített minket. Amíg itt szolgált, Finnországban, többször járt nálunk, a gyerekek születését követően is. Egy pap elszállásolása női, háziasszonyi szemszögből nagy munka. Én két nap szabadságot vettem ki előtte, hogy rá tudjak készülni, aztán szabadságot vettem ki, hogy főzzek és kirándulni menjünk. És mégis, alig várom, hogy az első adandó alkalommal újra vendégül láthassunk egy atyát!”

„Az egész azzal kezdődött, hogy szerettünk volna segíteni. Mivel az ügyintézés nem az erősségem, arra gondoltam, talán a papok elszállásolásában tudnánk segíteni. Őszintén szólva az elején kicsit féltem, mert a papokat mindig nagy tisztelet övezi, én eleinte tegezni

sem tudtam őket. Cirill atya volt az első vendégünk – őt ezután még háromszor láttuk vendégül. Nagyon kedves, közvetlen és humoros embernek ismertük meg, és már akkor megtapasztaltuk, mennyi áldás van abban, ha valakit befogadunk. A gyermekeink számára is nagy élmény ez: látják, hogy a hit élő dolog, és a papok valódi példaképek lehetnek számukra.

Azóta több pap is járt nálunk, mindegyikük más személyiség, de mindegyikük gazdagított bennünket valamivel. Ezek az alkalmak nem csak arról szólnak, hogy szállást adunk, hanem arról is, hogy együtt vagyunk, beszélgetünk, tanulunk egymástól. Jó megismerni a papok emberi oldalát, a humorukat, a gondolkodásukat. A gyerekek is sokat kérdeznek, amire mindig türelemmel, szeretettel válaszolnak. Többen közülük tanárok, így a történeteik különösen megfogják őket.

Volt egy emlékezetes történetünk is: Zalán atyának egy belvárosi séta során megmutattuk a Zetor nevű kis kocsmát és éttermet. Azt gondoltuk, csak bekukkantunk, de neki annyira megtetszett, hogy bement, és megnézte a bent kiállított régi traktort. Amikor megkérdezték, mit szeretnének, nem tehattunk mást – megittunk egy sört. Nagyon jól éreztük magunkat, és különös, de szép élmény volt, hogy egy kocsmában hittel kapcsolatos dolgokról beszélgetünk: bizalomról, hivatásról, arról, hogyan van jelen Isten a hétköznapi életben.

Andrzej atya csendes, alázatos ember és tele van szeretettel. Nagyon örült, amikor elvittük kirándulni, rengeteg fényképet készített, látszott rajta, hogy igazán hálás minden élményért. Amikor nálunk lakott, távozáskor még az ágyneműjét is lehúzta és összecsukta az ágát – ez az apró gesztus nagyon megérintett minket.

Balga Zoltán atya megtanított bennünket zsolozsmázni, vele mindig vidám a hangulat, kivételes humora van, a vele töltött időben sokat nevetünk.

Egy-egy ilyen találkozás után előfordul, hogy házzszentelésre is sor kerül – ami nagyon meghitt élmény és néha vicces is. Cirill atya ugyanis megkérdezte, hogy honnan tudják majd, hogy

Karácsonyra hangolódva

Beszélgetés Szili András atyával

ezt a házszenelést ő végezte? Mondtuk, hogy nem tudjuk. Erre odarajzolt egy mosolygós fejet az évszám mellé, és azt mondta: „Erről.” Azóta is, valahányszor ránézek arra a kis mosolyra, mindig öröm és hála tölt el. Ezek az apró pillanatok jól mutatják, hogy a hit nemcsak komoly és ünnepélyes lehet, hanem derűs és emberi is.

A papokkal való találkozásokban az a szép, hogy mindig lehet mélyebbre menni a beszélgetésekben. Ezek a beszélgetések nem csak körülöttem, az én gondolataim, útkeresésem körül forognak, a pap is elmondja a maga fájalmait, problémáit. Ők is mélyen megnyílnak, néha szomorú dolgokat mesélnek el. Szerintem nekik is szükségük van arra, hogy megnyílhasanak, elmondhassák, ami foglalkoztatja őket, főleg, ha bizalmat éreznek. Volt, hogy hosszabb, beszélgetésen alapuló gyónásra is lehetőségünk nyílt – ilyenkor nemcsak a bűneinkről beszélhettünk, hanem arról is, mi foglalkoztat minket, hogyan keresünk válaszokat, hogyan tudunk Istenhez közelebb kerülni. Egyszer még erdei kirándulás közben is sor került gyónásra, csendben, a természetben – különleges, felemelő élmény volt.”

„Jó lenne tudatosítani magunkban, hogy a papok is hús-vér, érző emberek, akiknek ugyanúgy emberi kapcsolatokra, barátságokra van szükségük, mint nekünk. Nekik is kell a beszélgetés, az emberi kapcsolatok. Jólesik nekik, ha tudják, hogy imádkozunk értük. Ezt át kell éreznünk, különösen nekünk katolikusoknak, akik komolyan veszik a hitüket.

Korábban is voltak pap ismerőseink. Mi Pubi atyát meg Tibor atyát szállásoltuk el, tartjuk a kapcsolatot: Pubi atyát meglátogattuk nyáron, és tervezzük, hogy Tibor atyát is meglátogatjuk. Sok pozitív visszajelzést kaptam tőlük a közösségről is és a családról is – ez nagyon jó, mert gyakran hajlamosak vagyunk inkább a negatív dolgokat észrevenni.

Ilyenkor kicsit megszentelődik a család. Számomra nagyon meghatározó volt, hogy Tibor atyával reggel és este együtt mondtam a zsolozsmát. Nagyon jó beszélgetéseket folytatunk ilyenkor, fel tudjuk tenni azokat a kérdéseket, amikre máskor nincs lehetőség. Tibor atya azt mondja, hogy az otthoni közösségének is na-

gyon jól tesz, hogy ő olyan emberekkel találkozik, akiknek kicsit más a rálátása, a gondolkodása. Így ő is megújul, és újat tud hazavinni az egyházközségének.”

„Annyira otthon érzem magam, mikor jön hozzánk egy pap! Ugyanúgy lehet beszélgetni, mint amihez én régről szokva vagyok. Gyerekkoromban rengeteg papcsalád fordult meg nálunk, úgyhogy a papokat vendégül látva kicsit visszazökkenek a régi énembe. Máté mindig nagyon várja, hogy jöjjenek a lelkészek, akik játszanak vele. Ilyenkor az ember mindig tanul valami újat, akár egy új étkezés előtti imát.

Hosszú, késő estébe nyúló beszélgetéseket folytatunk, mindenről. Beszélgetünk az egyház helyzetéről Magyarországon, az embereknek a hithez való hozzáállásáról a mai világban, a keresztény iskolákról. Ezekről a témákról a papokkal, lelkészekkel spontán lehet beszélgetni, mert ugyanazon a hullámhosszon vagyunk. Hozzánk Andrzej atya szokott jönni, akivel nagyon klappolunk. Vele azért is érdekes beszélgetni, mert elmondja a lengyel tapasztalatokat is, és beleláthat az ember, hogy hogyan működik a szerzetesi élet. Tágítja a látókörünk, és új információkat is kapunk, pl. hogy hova tudunk adományozni. Nekem egyébként nagyon hiányzik, hogy nincs állandó lelkészünk, aki felkarolna, akivel lehet beszélgetni. Minél több időt tölt nálunk egy pap, annál jobban megnyílunk, annál inkább jönnek a gondolatok. A végén mindig úgy vagyunk, hogy „ó, de jó lett volna, ha maradt volna még egy napot!”

Rajzolta: Vincze Abigél

Ha kedvet kaptál befogadni egy magyarul miséző papot vagy az itt tartózkodása alatt meghívni ebédre/vacsorára, szólj bátran! Hidd el, sokat fogsz kapni a találkozásból, meglepően fel fogsz töltődni!

Az adventi készüllet jegyében beszélgettünk Szili András atyával mindarról, amire hívő keresztényként a figyelmünket irányítjuk ilyenkor: lelki készülletről, szép közösségi hagyományokról, a Szent Családról, és persze arról is, hogy hogyan ünnepli a karácsonyt egy pap.

Amikor ez a beszélgetés megjelenik, már advent közepén járunk. Talán még most sem késő karácsonyra készülni. Mit tanácsolsz azoknak, akik csak most kezdenék el a készülődést?

Nincsenek elkésve, de hangolódjanak rá erre az ünnepre! Magyarországon a hajnali roráté mise segíti a készülletet: még sötét van, mikor a templomba indulunk, talán még akkor is, mikor haza. A rorátén való részvétel azt jelenti, hogy a lélek figyelmes várakozásával indítjuk a napunkat. Isten felé fordulunk, és várjuk, hogy a lelkünkben is megszülessen a Megváltó. Emberré lett az Isten, magára vette emberi természetünket, a bűnt kivéve, és megajándékozott önmagával, hogy részesei lehessünk az ő életéből és örökké élhessünk. Ezért virrasztva és elcsendesedve készülünk.

Az adventi időszak vége felé hatalmába keríthet minket az a kísértés, hogy mindent el kell intézni, mindenkit vendégül kell látni, mindenkit meg kell ajándékozni – de így könnyen elterelődhet a figyelmünk magáról az ünnepeltről: Jézusról. A legfontosabb, hogy az advent vele töltött idő legyen! A szívünkben legyen helye a betlehemi istállónak is, ne engedjük, hogy a hangulatifények és a kirakatok csillogása erről elvonja a figyelmünket. Akár elhatározást kell tennünk, hogy a szívünkben visszavonulunk a betlehemi barlang egyszerűségébe, hogy Jézussal tudjunk lenni. Lehet elhatározás, hogy elolvassuk a napi evangéliumot, de készíthetünk adventi imakalendáriumot is: adott napi jócselekedeteimet, fohászaimat egy vagy több emberért ajánlom, akiknek erről nem is kell feltétlenül tudniuk. Ezt sosincs késő elkezdni. Fontos, hogy adventben elcsendesedjünk, egy kicsit tartsuk távol magunkat a világ zajától: kevesebb hangos zene, tévé és internet.

A közösségi adventi készülődés szép hagyománya a Szállást keres a szentcsalád. Élő szokás ez a ti plébániátokon is?

A kaszásdűlői plébánia tagjai közül többen is indítványozták, hogy elevenítsük fel ezt a Covid idején feledésbe merült hagyományt. Ők egy Szentírást körbeadva tesznek látogatást egymásnál, hogy együtt imádkozzanak, talán még egy agapét is tartanak. Nagyon szép kezdeményezés, hiszen a családok, akik a templomban együtt imádják Istent, így személyesebben tudnak találkozni.

Miért fontos a pásztorjáték hagyománya? Mi a jelentősége?

A pásztorjáték tulajdonképpen egy misztériumjáték, akárcsak a Passió. Az ember bele tud illeszkedni a történetekbe, megérinti a szívét. Mindenki, még abban is, aki akár csak egy apróbb szerepet is vállal benne, lelki folyamatokat indít el; mind belekerülne ebbe az üdvtörténeti eseménybe. Ezen kívül a pásztorjáték ösz-

szekovácsolja a közösséget: mindazokat, akik eljárnak a próbákra, vagy házról-házra járva előadják. Előzze meg imádság, hiszen ez nem pusztán előadás, szentírási alapja van – el lehet olvasni Lukács evangéliumában. Érdemes feltenni a kérdést, hogy neked mit üzen ez a szerep, hogy érint meg? Lehet, hogy először sehogy. De érdemes megkérdezni ugyanezt az előadás után is.

Milyen saját élményeid vannak a pásztorjátékról? Van-e olyan pásztorjáték, ami mély nyomot hagyott benned?

Az egyik plébánián a hitoktatók szervezik, én vendégként vagyok jelen. A szülőknek kedveskednek az óvodások bájos előadásával. A másik helyemen fiatal felnőttek és középiskolások vesznek benne részt. Sokszor megérinti a szívemet az ő elköteleződésük, hogy időt szánnak erre. Van, hogy nem a hagyományos, népies pásztorjátékot adják elő, hanem modernebb feldolgozást. A legszebb emlékem, amikor elsős szeminarista koromban a papi öregotthonban mi magunk adtuk elő a pásztorjátékot. Szép volt a készüllet is, és megható volt örömet szerezni az időseknek. Aztán nagy élmény volt, amikor gimnazista diákjaim invitálásának engedve magam is részt vettem egy előadásban. Egy darabig bosszankodtam, hogy hagytam magam belerángatni, mert annyi időt vett el, de végül azt éreztem, hogy ez mindent megért. Egy idősek otthonában volt az előadás, amelynek középpontjában az isteni irgalmasság állt. Olyan élmény lett, amit azóta is felelevenítünk a régi diákjaimmal, amikor találkozunk. Nagyon szép volt egy ilyen istenes élményben velük együtt részt venni.

A karácsony mindenki számára a legmeghittebb ünnepek közé tartozik. Mely karácsonyok voltak a számodra emlékeztetések?

Gyermekként a szüleimmel töltöttem kedves karácsonyokat, aztán édesanyám halála után az unokatestvéreimnél, a nagymamámmal együtt. Ezekről, a nagyobb családban eltöltött karácsonyokról is szép emlékeim vannak. A nagymamám halála után apukámmal kettecskén karácsonyoztunk. Volt egy szép szokásunk: a szekreteren volt anyukámról két fénykép és egy kereszt is. Odaültünk, majd meggyújtottuk az adventi koszorún a gyertyákat és odatettünk neki szaloncukrot és együtt imádkoztunk érte. Ez különleges volt, mert férfiként mi szemérmesek voltunk az ilyesmiben, nem szoktunk volt pl. esténként együtt imádkozni. A következő szép emlékem, amikor a szemináriumban tényleg csak a lényegre figyelve, mindenféle világi külsőségtől mentesen, bensőségesen készültünk a karácsonyra. Aztán caplattunk fel az éjféli misére az esztergomi bazilikához. Az egész ünnep Krisztus születéséről szólt! De szépek voltak a plébániákon töltött karácsonyok is, mikor több pappal is együtt dolgoztam, diakónussal, plébánosokkal és káplántársakkal. Mióta Békásmegegyer-Ófalun szolgállok, egyedül vagyok. Volt, hogy betegeket látogattam, volt, hogy hospice házat, időseket. Egy ideje meghívom szentestére azokat a munkatársakat, akinek nincs családja. Ők is hoznak ezt-ézt, együtt töltjük a szentestét, és ez nagyon szép élmény.

A Jézus születésének ünnepét követő vasárnap a Szent Család vasárnapja. Mire akarja ezzel a figyelmünket irányítani az anyaszentegyház?

A Megváltó, ahogy emberré lett, családba született. Családban szeretett volna megszületni – emberségünket e tekintetben is magára vette! Mária és József személyében pedig Isten az emberre bízta magát: ők vigyázzák, dajkálják. Rászorult az emberi gondoskodásra, figyelmességre: hogy táplálják, nevelgessék, oktassák. Isten számított ránk, emberekre, családtaggá lett. Jézus családjának anyagi helyzete nem volt valami fényes, a szülei mégis igent tudtak mondani Isten szándékára, Mária és József külön-külön is igent mondtak a gyermekre. A gyermek Jézus aztán a szegénység mellett is lelki gazdagságban nőhetett fel. Később pedig megtanított minket, hogy Istent atyánknak szólítva imádkozzunk, amivel tulajdonképpen testvéreivé is fogadott. Ezért Szent Józsefet a családok oltalmazójaként tisztelhetjük, Máriát pedig égi édesanyánknak tekinthetjük. A mi családjunk pedig legyen az a környezet gyermekeink számára, ahol személyesen is találkozhatnak Istennel.

■ B.A.

A betlehemállítás eredete

Karácsonyhoz hozzátartozik, hogy a templomainkban betlehemet állítunk, sőt az otthonainkban is kiteszük a vásárolt vagy saját magunk által készített betlehemet. Ezáltal közelebb hozzuk magunkhoz a Szent Családot és a betlehemi jászol örömét. Manapság újra láthatunk városközpontokban (elsősorban olasz földön) élő betlehemet is, ahol élő állatok, emberek tárják elénk a bibliai jelenetet. Sőt, nyáron Nápolyban járva, szinte mindenhol (templomban, múzumban, várban) fából faragott figurákkal komponált szebbnél szebb betlehemet láttunk. Miért ilyen fontos a betlehemállítás és honnan származik ez a “gyermeki szívünket” melengető szokás? Megkérdeztük a ferences Cirill atyát,

“ Szent Ferenc nevéhez kötődik az első betlehemi jászol állítása. 1223-ban építtetett először betlehemet Greccioban, Olaszországban. Persze nem olyan kis betlehemet, amiket mi ismerünk, hanem egy barlangban igazi állatokkal, szentmisével emlékezett meg karácsonyról. Egy barátját kérte meg, hogy egy barlangba vigyen szalmát, szamarat és ökröt, valamint készítsen jászolt

és hívja el a környékbeli pásztorokat. Így akarta közelebb vinni az emberekhez Jézus születésének az eseményeit, ami azt mutatja, mennyire fontos volt számára az egyszerűség és az érzékelhető, emberközeli spiritualitás. Bár az első karácsony nagyon rideg karácsony volt, mégis a Szent Család szeretete meleggé tette. Ferenc fontosnak tartotta a szent éji esemény átélését. Úgy gondolta, ez hozzásegíti az embereket, hogy a szívükben is megszülethessék az isteni kisdéd. Egy beszámoló szerint, amikor Szilveszter testvér felemelte az ostyát, akkor a jászolban megjelent Jézus. Ferenc pedig örömeiben felkapta a kisdedet és kiszaladt vele.”

Micsoda élmény lehetett a pásztoroknak az angyalok meghívása, aminek azonnal engedelmeskedtek és futottak, hogy meglássák a Megváltót. Szeretnék én is ott lenni a betlehemi jászolnál, énekelni és együtt örülni Jézus születésének! Ez a vágyam így sajnos nem válhat valóra, de elmehetek megcsodálni vagy akár szereplőként részt venni egy templomi pásztorjátékban és együtt énekelve a templomi kórossal, a pásztorjátékkal számomra is felelevenedhet ez a misztérium, Isten emberré lett, megszületett. És az én szívemben is megszülethet az Istengyermek újra és újra.

■ B.A.

Régi betlehemesek emlékei

A pásztorjáték – akárcsak a passió – tulajdonképpen misztériumjáték: hitünk egyik központi misztériumát, Jézus születését jeleníti meg. A produkcióban részt vevők a Szentírásból származó és az általa ihletett mondatok kimondása által egészen mélyen élik át a történetet. Ugyanakkor elemi erővel hirdetik a nézők felé: az Ige testté lett! Régi betlehemesekről kérdeztünk benneteket, nem csak a nosztalgia kedvéért. A meghitt hangulat, a boldog izgalom és a vicces jelenetek emlékei üzenetet hordoznak: Jézus születésnapját órá figyelve akarjuk ünnepelni!

„Amikor fiatal voltam, a Kolping Családban én tartottam a foglalkozást a kisiskolás gyerekeknek, míg a szülők az előadásokon vettek részt. Decemberben Betlehemessel készültünk hétről hétre. A szövegkönyvet én írtam, voltak benne énekek, imák, prózai részek is. A gyerekek maguk választottak szerepeket, koruknak és érdeklődésüknek megfelelően. Karácsony előtt a Kolping Családban mindig szerveztünk egy közösségi kiskarácsonyozást, amikor mindenki más-más tartalmat hozott a közösség elé. Valter bácsi hozta a szintetizátorát, Judit néni a régi karácsonyi énekeket, Karcsi bácsi Ady verseit, mi, a gyerekekkel Pásztorjátékot adtunk elő. Az éneklésbe a szülők, nagyszülők is bekapcsolódtak. Nagy öröm volt ez a kis szereplők és a meghatódott szülők számára is. Azóta is, felnőttként is, sokan emlegetik a meghitt hangulatú próbák és előadások örömét.”

„Gyerekkoromban lakótelepi házban laktunk, és a házban lakó barátainkkal elhatároztuk, hogy betanulunk egy betlehemest, amit szenteste előadunk a szüleinknek. Összeszedtünk mindenféle jelmezt és kelléket, amit találtunk: kucsmákat, subákat, gyertyát, lepedőt Mária ruhájának, ágakat. A nagymamám készítette fali suba egy kis időre lekerült a falról és egy pásztor ruhája lett. A tüzet, ahol a pásztorok melegedtek, úgy készítettük el, hogy viasszal rögzítettünk egy gyertyát egy tálcára, köréje pedig ágakat tettünk. Ez ma már kicsit veszélyesnek tűnik, de akkor nem gondoltunk erre. Délutánonként titokban próbáltunk, és szenteste mindegyik résztvevő családjának előadtuk a betlehemest. Bár a családunk és a baráti családok nem voltak különösebben hívők, mégis örültek neki, hogy előadásunkkal felelevenítettük Jézus születését. Ez a kis hagyomány, amit éveken keresztül folytattunk, hozzájárult ahhoz, hogy a karácsonyunk meghitt és különleges legyen.”

„Középiskolás koromban a ferences plébániánk hangulatát nagyban meghatározta egy zenészből lett fiatal szerzetes, aki a civil életében szerzett barátai közül többeket magával hozott a templomba. A betlehemesnek így egy félprofi zenész lett a felelőse, aki aztán a városi rendezvényekről ismert country zenekar dobosát és elektromos gitárosát is magával hozta a produkcióba. Ennyi évtized elteltével a próbákból és az előadásokból is csak egy-egy képet tudok felidézni, ami megmaradt bennem, az a többi résztvevő: azok a fiatalok, akikről – bármiféle mélyenszántó beszélgetés nélkül – egyszerűen csak tudtam, hogy Isten számukra is realitás, s hogy az életüket hozzá akarják igazítani. Most éppen abban, hogy két érettségi tétel között, vagy éppen a konditermi edzés után eljöttek a próbára, mert így készülnek a karácsonyra, ami

számukra is Jézus születésének ünnepe.

Aztán telt-múl az idő, és a betlehemes megszervezése egyszer csak az én feladatommá vált. A gyerekekkel együtt alakítottuk a szövegkönyvet, beledolgoztuk az általuk írt párbeszédet is. A szereposztást övező viták során pedig életre szóló mariológiai leckét kaptam egy drága, 11 éves kislánytól. Értetlenkedésemre, hogy miért akar minden lány Mária lenni, mikor annyi angyal szerep van, S. Orsi felülmúlhatatlan választ adott: „Mégiscsak ő az Isten anyja!”

„Én Tokajban nőttem fel, nagyon kicsi egyházközség volt a miénk. Nem volt annyi fiatal, hogy betlehemest lehetett volna csinálni. Ezért nálunk ennek nem volt hagyománya. De volt két idősek otthona, ahol kántáltuk: a fiúkon volt egy kis kucsma, rajtam egy kendő, ezeket a kellékeket összeszedtük az idősektől. Nagy ünnepekkor apukám nagyon összefogott a római katolikus lelkésszel, így szenteste együtt mentük pár rómaival, hogy elvigyük az időseknek az örömhírt, hogy megszületett a Megváltó! Rendes szerepek nem voltak, de egy kicsit beöltöztünk. Énekeltünk, volt néhány karácsonyi vers, utána meg osztottunk egy kis szeretetsomagot. Aztán szenteste, a mise után, a hívek meglátogatták a papcsaládot. A kántor néni meg a régi hívek átjöttek a parókiára. Ahogy kijöttünk a templomból, mi előre szaladtunk, úgy vártuk a vendégeket. Ahogy bejöttek, együtt énekeltünk a nappaliban. Aztán megmutathattuk, mit hozott a Jézuska, és megkínálhattuk a vendégeket. Ez mindig nagy élmény volt! Egyszer voltam Szűz Mária a rómaiaknál! Remegő hanggal énekeltem egy sort, tele volt a templom. Hogy ma hogy ünneplünk? Mi mindenre megyünk – reggeltől estig a templomban ülünk.”

„35 évvel ezelőtt 10 éven keresztül én szerveztem a betlehemest a templomnál. Én tanítottam be, az utolsó próbákban a plébános is részt vett. Az iskolai lezárás, a betlehemi próbák mind egyszerre voltak, karácsony előtt is napi két próba volt. Mi raktuk rendbe a templomot, mi díszítettük a fát. Kemény munka volt, egy héten át szinte egész nap ott voltam. Megmaradt bennem az előadás előtti utolsó percek kapkodása – de aztán mindig jól sikerült, a végeredmény tökéletes volt. Ami még megmaradt: az illatok, a fenyő illata! Az utolsó egy-két évben volt kántorunk is, akkor az énekek kántori kísérettel mentek. Hiányoznak a régi gyönyörű emlékek, a kapkodást is beleértve. Az előadásokban kb. 25 gyerek vett részt, volt köztük előkészítő meg lelkes egyetemista is. Mikor manapság odahaza rám mosolyog egy-egy bajszos fickó, a mosolyáról leolvastom: te voltál az kis pásztor.”

„Sokat mesélhetnék a hagyományos betlehemesekről, mert volt részem jópárban. Amit most megemlítek, az egy különleges betlehemes volt, amit a kis családunkkal együtt játszottuk el, vettük fel videóra és küldtük el a közvetlen családtagjainknak ajándékként. A Covid idején, nem hogy utazni nem lehetett, de a templomokban sem lehetett pásztorjátékot előadni. Otthon, szenteste, mindig a Bosnyák téri templom pásztorjátékán találkoztunk a nagy családdal. Ez nagyon hiányzott, ezért elhatároztuk, hogy rendezünk egy családi betlehemest. A gyerekek találták ki, tervezték meg a darabot, a hozzá tartozó díszletet és jelmezt is. Ők vették fel a jeleneteket, majd vágták össze egy kis színdarabbá. Nagyon jó jelenetek voltak benne: a Máriát alakító feleségemnek úgy lett nagy pocakja, hogy labdát tett a ruhája alá; aztán amikor a labda kipottyan a ruhából „megszületett” a fiacskánk kis Jézusként! De örökre emlékezetes marad az is, ahogy a nagy lányom a csacsit alakította. Mária a “hátán ült”, lábai ide-oda repkedtek, mégsem volt súlyos a terhe és boldogan bandukolt, iázott. Ez egy special effect volt. Azóta is emlegeti a család! Mivel az egész betlehemest öten állítottuk színre, mindenkinek nagyon sok szerepet kellett alakítania. Ebből nagyon vicces, emlékezetes jelenetek születtek. Én például egy hatalmas szőke parókában, kalappal a fejemen mesélő voltam, aztán meg, paróka nélkül, Józsefet játszottam. A kislányom csodaszép angyal volt. Ebben az évben, ez a video vitte el a pásztorjátékot szereteteink otthonába, és kötött össze bennünket. Óriási sikert volt! A nagyszülők és az unokatesók napokig a videót nézegették és boldogok voltak, hogy ily módon megérkeztünk hozzájuk karácsonykor. Mindenkinek javaslom, hogy próbálja ki és játsszon el otthon egy betlehemest a családdal! Mert szereplőként az ember átéli, hogy mit éreztek az egyes szereplők. Lélekemelő!”

Hogy tanít Istenről a család?

Csodálatosan kitalálta a Jóisten a világ szerkezetét, az emberi élet kereteit. Például a családot, melynek rangját és hivatását mindörökké tisztázta azzal, hogy Jézus, Mária és József családként éltek. Hogy mi mindenre tanít a család, azt az életben és korban előre haladva alighanem csak apránként értjük meg. A családban nem csak tanulunk Istenről, imaszövegekkel szavakba foglalva, fogalmakkal jellemezve őt, hanem meg is tapasztaljuk: a szépen megélt ünnepekben, de talán még inkább abban, ahogy együtt élünk, vagy akár csak egymásra nézünk. Annak megértéséhez, hogy Isten az atyánk, akinek mi a gyermekei vagyunk, családi szerepeinket megélve jutunk a legközelebb.

Felnőtté válva – a gyermek szokásait elhagyva – belenövünk a kötelesség- és felelősség-tudatba: tervezünk, megvalósítunk, kiértékelünk, újratervezünk. Feladattól feladatig, határidőtől határidőig navigálni az életet nagy figyelmet igényel, természetes, hogy közben gyermeki énkünk tudatunk mélyére süllyed. Aztán amikor már nem is emlékeztünk rá, hogy lehet máshogy is viszonyulni az élethez, mint a kötelességteljesítésen keresztül, csoda történik: gyermek születik a családba! Gyermekeinkben gyönyörködve pedig közelről szemlélhetjük, milyen az, a jelenben élni, teljes bizalommal kérni a segítséget, teljes szívből megbocsátani.

ni. Amikor már rég hozzászoktunk, hogy saját értékünket becsületes erőfeszítéseink és jellemhibáink egyenlege alapján kalkuláljuk, az ártatlan gyermek egyetlen tekintetével képes kigyógyítani ebből. Gyermekeink gyönyörködnek bennünk – és ettől elképzelhetőnek tartjuk, hogy csodálatosak vagyunk. Gyermekeinktől újra tanuljuk a rég elfedett gyermekséget – és ezzel együtt megérezzük, hogy hogyan viszonyuljunk a Mennyei Atyához.

Hogy a Mennyei Atya hogyan viszonyul hozzánk, azt ugyancsak gyermekeinkben gyönyörködve kezdjük érteni. Valahányszor kitalálnak valamit ötleteset, kimondanak valami igazat és szépet, megbirkóznak egy feladattal, megoldanak egy nehézséget, mélységes öröm tölti el a szülőt. Ez az öröm messze felülmúlja azt a meglegedettséget, amit akkor érzünk, amikor mi magunk vettük kézbe és igazítottuk el a dolgokat. Ettől az ismétlődő szülői tapasztalatból aztán érteni kezdjük, hogy Isten hogyan tekint ránk, hogy miért bízott feladatokat ránk és az angyalokra. Lassacskán ráébredünk, hogy Isten gyönyörködik bennünk, valahányszor helyes döntést hozunk, valahányszor szépen szeretünk, valahányszor minden tehetségünket és minden erőnket mozgósítva tesszük a dolgunkat. Hiszen egy szerető apa így figyel a gyermekeit.

Mindaz, ami az ember méltóságáról, hivatásáról hallottunk és olvastunk, a szerető családban válik tapasztalattá. De a család persze iskola is, ahol szeretni tanulunk. Hogy hogy haladunk, hogy hol tartunk ebben, arra egy drága, idős pap bácsi javasolt zseniális mérőeszközt: mi az, amit megteszek a másikért, mi az, amiről lemondok a másikért?

■ M.E.

Ferenc pápa imája a családokért Imádság a Szent Családhoz

Jézus, Mária és József,
bennetek szemléljük
az igazi szeretet tündöklését,
bizalommal fordulunk hozzátok.

Názáreti Szent Család,
tedd a mi családjainkat is
a szeretetközösség helyévé és az ima cenáculumává,
az evangélium hiteles iskolájává,
kis családgyházakká.

Názáreti Szent Család,
soha többé ne tapasztalják meg a családok
az erőszakot, a bezárkózást és a megosztottságot:
bárki is sérült vagy botránkozott meg,
leljen hamar vigaszt és gyógyulást.

Názáreti Szent Család,
a következő püspöki szinódus
legyen képes mindenkiben újra tudatosítani
a család szent és sérthetetlen mivoltát,
Isten tervében foglalt szépségét.

Jézus, Mária és József,
halljátok, hallgassátok meg könyörgésünket. Amen.

Forrás
Ferenc pápa imája a családokért (Vatikáni Rádió)

Szent Család ünnepén

Karácsony utáni vasárnap reggel Papa és Mama a nappaliban beszélgettek. Azt tervezgették, hogy mikor menjenek templomba Barbival és Misivel, hogy együtt adjanak hálaát a kis családjukért – meg a Mama pocakjában növekvő kisbabáért.

A két gyerek csöndben hallgatózott, aztán Misi odaszaladt:

– Mama, Papa, miért megyünk ilyen sokszor templomba?

– Hát, gondolatok csak vissza! – mondta Mama mosolyogva. – 24-én például megéneztük a pásztorjátékot.

– Igen! Az nagyon tetszett! – kiáltotta Misi. – Voltak pásztorok, meg angyalok! Én is pásztor szeretnék lenni, nagy bottal a kezemben! – Majd jövőre mi is előadhatjuk a pásztorjátékot a Bóbitában! – ábrándozott Mama.

– Én Mária szeretnék lenni! – csillant fel Barbi szeme.

– Nagyon szép Mária lenni! – mondta Mama.

– Olyan szépen tudsz imádkozni is.

– És ki lesz a kis Jézus? – kérdezte Misi.

– Majd meglátjuk, hogy ki születik addig kisbabának – kacintott Papa.

– Karácsony napján is voltunk misén! – emlékezett vissza Barbi.

– Úgy van! December 25-én Jézus születését ünnepeltük – mondta Mama.

– És ma mit ünneplünk? – kérdezte Misi.

– A Szent Családot – felelte Papa.

– Mit? – kérdezték a gyerekek egyszerre.

– A Szent Család: Jézus, Szűz Mária és Szent József. Ők is egy család voltak, mint mi – csak épp nagyon különlegesek! Tőlük sok mindent tanulhatunk.

– És te mit tanulsz Szent Józseftől, Papa? – kérdezte Barbi.

Papa elmosolyodott.

– Egyszer egy angyal jelent meg József álmában, és azt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menekülj Egyiptomba! Maradj ott, amíg nem szólok!” Tudjátok, ez azt tanítja nekem, hogy figyeljek Istenre, és gondoskodjak rólatok – rólad, Barbi, rólad, Misi és Mamáról is.

– Te szoktad hallani Isten hangját? – kérdezte Barbi ámulva.

– Néha igen. Imádság közben, vagy a szívemben – amikor érzem, mi a jó, és mi a rossz. Ezt hívjuk lelkiismeretnek.

– Az az a hang, ami azt mondja, hogy ne veszekedjek Misivel? – nevetett Barbi.

– Pontosan – bólogatott Papa. – És Szent József tanít arra is, hogy még akkor is szeressem Mamát önzetlenül, amikor fáradt vagyok vagy nincs kedvem segíteni.

– És te, Mama? Mit tanulsz Máriától? – kérdezte Misi.

– Azt, hogy szeressem Istent, és mindig bízzak benne. Imádkozzak, beszélgessek vele

nap mint nap. És hogy legyek engedelmes és alázatos. Kérem Máriát, hogy segítsen nekem ebben! Ezt ti is tanuljátok, amikor szót fogadtok nekünk – vagy legalábbis megpróbáljátok!

– Azért kicsit rosszalkodunk... – mondta Misi vigyorogva.

– Hát persze, ti igazi kis örökmozgók vagytok – nevetett Mama.

– Gyerekek, játszanak – szólalt meg Papa.

– Ahogy azt Pali nagypapa is mindig mondta.

– Mária azt is megtanítja nekem, hogy mennyire szeressem a gyermekeimet, és figyeljek rátok – mondta Mama, miközben megsimogatta a gyerekek buksiját.

– Például tudom, hogy Misike szereti a birkózást meg a mászókat, úgyhogy sokat futkározok vele. Barbi pedig szereti a meséket, úgyhogy sokat mesélünk együtt – néha saját történeteket is kitalálunk!

– Én szeretek csúszdázni is! – kiáltotta Misi.

– A Szent Család azt mutatja meg nekünk, hogy a család az a hely, ahol szeretjük egymást, segítünk egymásnak, és figyelünk a másokra – mondta Mama csendesesen.

– Bárcsak mindig ilyen szép lenne a családjunk! – sóhajtott Barbi.

– Az is lesz – mondta Papa –, ha Isten segítségével igyekszünk szeretetben élni.

A kis család ezután boldogan elindult a templomba. A szívük tele volt hálával – egymásért, a születendő kisbabáért, és mindazért a jóért, amit megélhettek együtt.

A mise végén a miséző atya előre hívta azokat az anyukákat, akik kisbabát várnak. Mama is felállt, és örömmel ment az oltár elé, hogy megáldják őt – és a pocakjában rejtőző kis testvért.

■ ALEXA

Íme néhány beszélgetésindító kérdés a 'Szent Család ünnepe' című meséhez:

1. Mit tanult Papa Szent Józseftől, és mit tanult Mama Szűz Máriától?
2. A mesében arról beszélnek, hogy a család az a hely, ahol szeretjük egymást és segítünk. Te hogyan tudod kifejezni otthon a szeretetedet és miben tudsz segíteni?
3. Miért ment el a család a templomba a mese végén?

Családi Adventi mese

Adventi kreatív mese a Gorove házaspár ötlete alapján

Mi lenne, ha a család együtt találna ki egy mesét az adventi időszak alatt, ami december 24-én a betlehemi jelenettel ér véget?

Ha van kedvetek interaktívan mesélni, készíthettek egy kis háttérrel színes textilből: kék ég, zöld fű, barna hegyvidék... Majd vegyetek elő bábukat, babákat, állatokat – mindent, amivel szívesen báboznátok és mesélnétek!

A mesét közösen találhatjátok ki, vagy akár minden nap más viheti tovább a történet fonalát. Figyeljete arra, hogy a babák és bábok a "színpadon" maradjanak, így a mese ott folytatódhat, ahol az előző nap abbamaradt. A kreativitásnak csak a képzeletetek szabhat határt!

Ne feledjétek, december 24-én készül a Betlehem: jelen lesz Mária, József és a jászolba fektetett gyermek Jézus, akit a szamaruk és báránysok vesznek körül. Az Úr anyaga dicsőségben hirdeti a pásztorknak a Megváltó megszületését, akik hódolni mennek a Messiásnak.

■ B.A.

Könyvajánló

Ahogy tudjátok, egyesületünknek van egy remek kis mobilkönyvtára, amit a kávéházak idejére rendre kipakolunk. Lehet itt találni gyerekeknek és felnőtteknek szóló könyveket, komoly teológiai írásokat és életrajzokat – a teljes jegyzéket végigbongészhetitek az egyesület folyamatosan frissített honlapján. Advent közeledtével egy az adventi készülődést támogató könyvet ajánlok figyelmetekbe: Dyekiss Virág Árad a fény c. kötetét, mely a Jezsuita Kiadó gondozásában jelent meg.

Dyekiss Virág néprajzkutató, csodálatosan tiszta és mély hittel élő kilenc gyerekes édesanya. Amikor tehát a karácsonyi készülődésről ír, akkor azt a néprajzkutató tudásával és alaposágával, a hívő keresztény szándékával és a nagycsaládos anya gyakorlatiasságával teszi. Felfedi előttünk számos ismert nép- és egyházi hagyomány háttérét, és a figyelmünkbe ajánl feledésbe merült, de felélesztésre érdemes népszokásokat. Mindezt azért, mert az ünneplés módjával az ünnep lényegét fejezzük ki. Ugyanakkor azáltal, hogy az ünneplés az érzelmeinkre is

hat – gondoljunk csak a karácsony illatára vagy a gyertyák lángjának lobogására –, egészen mélyen megszilárdítja az ünnepről való tudásunkat, hitünket.

A szerző megosztja velünk azt a legfontosabb bölcsességet is, amit a nagycsaládos készülődés közepette mélységesen megtapasztalt: a több sokszor kevesebb. Ezért sok esetben a legfontosabb, amit a boldog családi karácsonyért tehetünk, hogy egy sor kedves invitálást és nagyszerű kedvezményezést elhárítunk. Könnyen belátható: ha minden gyereknek csak egy iskolai és egy sportegyesületi ünnepe van, aztán a szülőknek egy-egy munkahelyi kiskarácsonya, akkor elmélyülés, elcsendesedés helyett vesszőfutássá válhat a karácsonyt megelőző időszak.

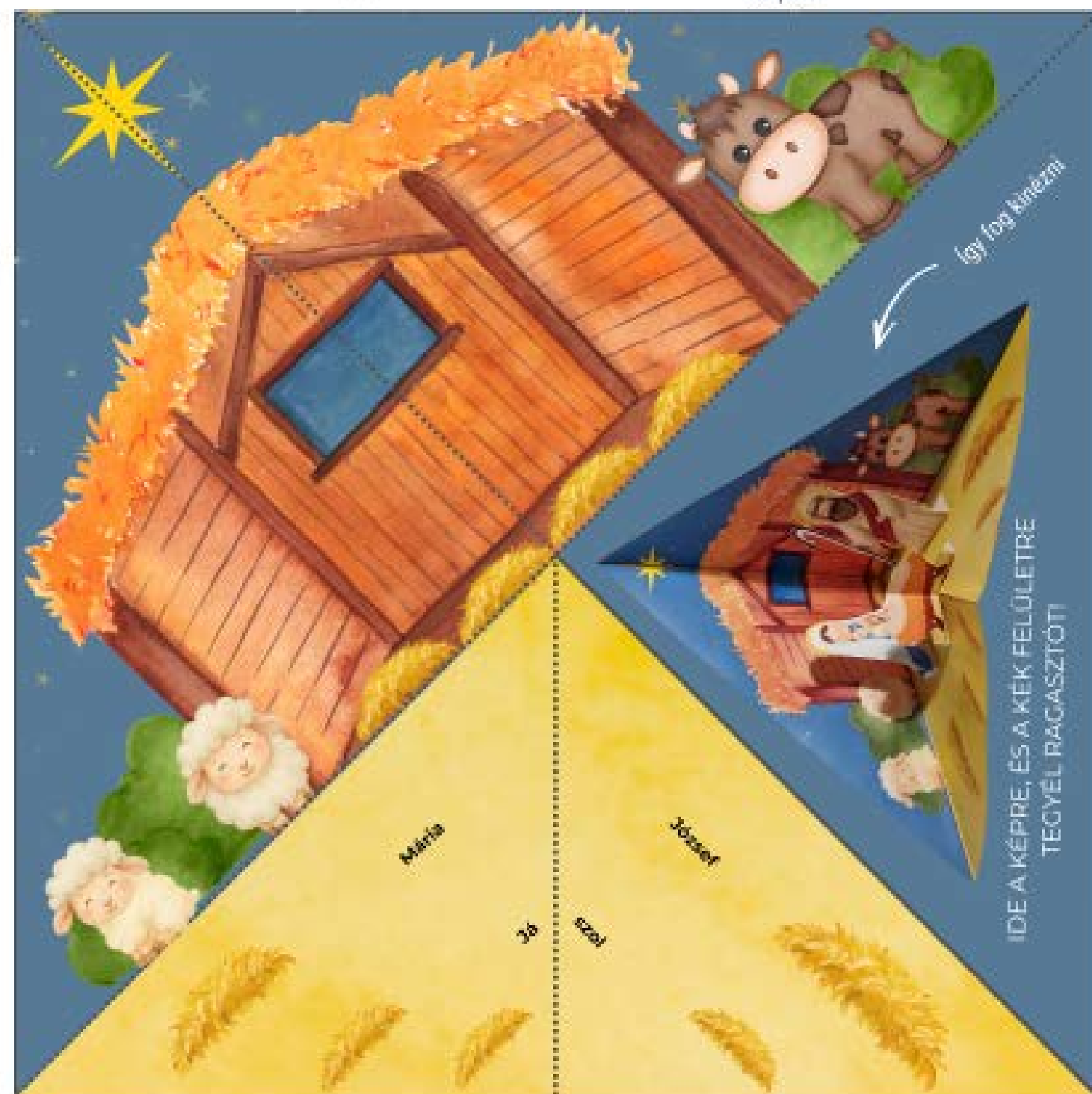
Ha ez a veszély meglegyintett minket, fékezzünk le, húzódjunk vissza, és egy gőzölgő teásbögre mellett olvassunk inkább az Árad a fény c. kötetet!

■ M..E.

KARÁCSONYI BETLEHEM

1. Vágd ki az alapot és a Szent Család figuráit.
2. Az ollónál vágd be a vastag vonalat középig az alapon és Jézus figurája alatt.
3. A szaggatott vonalak mentén hajtsd be a papírt.
4. Tegyél ragasztót a kék háromszögre, majd a sárga háromszöget ragaszd rá. Így elkészült az istálló.
5. A Szent Család tagjait ragaszd a nevük fölé.
6. Jézust félbehajtva illeszd az alapra.

Áldott karácsonyi ünnepeket!

2025/2026-OS TANÉV MAGYAR MISÉI ÉS PROGRAMJAI

Szent Henrik-katedrális

Pyhän Henrikin aukio 1 A, Helsinki

2026. január 17. MAGYAR SZENTMISE

15.00	Foglalkozás gyerekeknek
15.00	Gyóntatás
16.00	Magyar szentmise
17.00	Szeretetvendégség

Szállást keres a Szentcsalád adventi ájtatosság

- December 15.-23. között minden nap más család imádkozza el otthonában ezt az ájtatosságot. Szeretnél csatlakozni az imaláncunkhoz? Küldj egy üzenetet! PDF dokumentum letöltése a Mafinka weboldalról is lehetséges.

Szeretnéd elolvasni a Bibliát egy év alatt?

Fábry Kornél atya vezetésével erre lehetőséged nyílik. További információ:

Csatlakoznál egy kis közökhöz is? Írj nekünk a **mafinkary@gmail.com** címre!

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780
Név: Mafinka ry

További információk:

www.mafinka.fi

